

## บทที่ 1

"ผมให้นักสืบสืบดูแล้วว่าเมียผมมันสวมเขาให้ผม ผมต้องการ  
ฟ้องย่าแล้วแบ่งสมบัติกันให้เร็วที่สุด ก่อนที่มันจะเอาสมบัติผมไป  
ปรนเปรอชายชู้จนเกลี้ยง!"

นายอธิปไตยรูปถ่ายที่ได้มาจากนักสืบเอกชนนอกบริษัทลงบน  
โต๊ะกลางชุดรับแขกในโถงชั้นล่างของบริษัทสำนักงานกฎหมาย นักสืบ และ  
รักษาความปลอดภัยนพเดชา

มองหน้าลูกความรายแรกที่วิษณะมีโอกาสดูสอบถามรายละเอียด  
ก่อนรับงานแบบบินเดี่ยวแล้ว เขาจำได้แม่นเลยว่าคนคนนี้เป็นสามี  
ของนางประณีตที่เพิ่งจ้างให้ฝ่ายสืบไปดูว่านายอธิปไตยมีบ้านเล็กเป็น  
ทันตแพทย์หญิงจริงหรือไม่

วิษณะเคยไปช่วยจิรพันธ์สืบเรื่องนี้แล้วโดยการแฝงตัวไปเป็น  
ลูกค้าในคลินิกทำฟัน และแม้จิรพันธ์จะไม่บอกรายละเอียด วิษณะ  
ก็พอเดาเรื่องได้จากการสะกดรอยตามทันตแพทย์หญิงผู้นั้นไปจนถึง  
โรงแรมแห่งหนึ่ง แล้วนายอธิปไตยก็เรียกพรรคพวกอีกสองสามคนตาม  
เข้าไปโดยหญิงสาวมีท่าที่ไม่เต็มใจจนนายอธิปไตยต้องข่มขู่ และจากการ

แอบฟัง ทั้งเขาและจิรพันธ์ได้ยินเต็มสองหูเลยว่านายอธิบอ้างถึงเรื่องราวตั้งแต่หนหลังเมื่อครั้งเธอยังเรียนไม่จบ

สรุปแล้วนายอธิบไม่ได้ใช้วิธีที่ดีในการก้าวเข้าไปในชีวิตของเธอ อาจจะไม่แบล็กเมล์...หรืออะไรก็ตามที่ทำให้พวกเธอผู้อ่อนต่อโลก และยากจนจำใจต้องยอมรับความเมตตาจากรุ่นจวมปลอมจากชายวัยกลางคนที่ทำทางไม่เคยมีเรื่องดีๆ ผังอยู่ในหัวผู้นี้ มีหน้าซ้ำปัจจุบัน นายอธิบยังกระทำตัวเป็นนักบุญที่คอยแต่จะทวงบุญคุณจากผู้ที่ตนบอกว่าอุปถัมภ์ค่าชูลจนเรียนจบ บังคับให้มีความสัมพันธ์ด้วย...ด้วยรสนิยมแบบคุณนอนหม่ม...ซึ่งเหยื่อสาวรับไม่ได้

อย่าว่าแต่ฝ่ายหญิงเลยที่รับไม่ได้ วิชณะได้ยินยังอยากเข้าไปทำให้พวกมันสูญพันธุ์

‘เข้าไปช่วยเธอเถอะคุณจิ้น’

‘อย่าว่าวาม...’ จิรพันธ์ห้ามเสียงขริ่ม หน้าเครียด ‘เขารู้จักกันมานานกว่าพวกเรานะคุณยะ...ถ้าผู้หญิงเขาอยากให้เป็นเรื่อง เขาคงไม่รอมาจนบัดนี้หรอก’

อาจจะดูใจดำ ทว่าวันนั้นวิชณะพอทำได้และยอมรับเหตุผลเนื่องจากหลักฐานที่พวกเขาได้มาคงเป็นประโยชน์กับภรรยาที่โดนสามีนอกใจก่อน และผลสุดท้ายหันตแพทย์หญิงผู้นั้นจะหลุดพ้นวงอภัยไปเอง ทว่าสิ่งที่วิชณะไม่เคยเผื่อใจไว้ก็คือการที่นายอธิบมาที่ Law Club เพื่อจ้างทนายให้ช่วยฟ้องแบ่งสมบัติกับภรรยา...ทั้งที่สมบัติพัสถานทั้งหลายทั้งปวงหลังแต่งงานนั้นไม่ได้งอกเงยจากน้ำมือมันเลย

วิชณะหยิบรูปถ่ายขึ้นดู ทั้งหมดเป็นรูปของนางประณีตในอิริยาบถต่างๆ โดยมีชายหนุ่มอายุน้อยกว่านางราวสิบปีเคียงข้างแนบชิดทุกรูป

"นี่มันสวมเขาให้ผม มันไปเอาไอ้หนุ่มคนนี้เป็นคู่ชู้ มีรูป

ที่มันนอนกันด้วย ถ้าคุณทนายอยากดู..."

นายอธิบทำท่าจะล้วงรูปถ่ายที่ยังเหลืออยู่ในซองเอกสารสีน้ำตาลออกมา ทว่าวิญญะห้ามไว้

"ยังไม่ต้องหรอกครับคุณอธิบ..."

ทนายหนุ่มพยายามระงับอารมณ์ที่วิ่งวนแบบแปลกๆ ในอก...

เขาไม่ใช่คนดีนักหรอก แต่ในชีวิตนี้ก็ไม่คิดจะช่วยคนเลวทำร้ายคนอื่น ในเมื่อเรื่องจริงคือนายอธิบเป็นผู้ชายอัปรีดิ์ หลอกหลวงและซุ่มบັงคับให้หญิงอื่นที่ไม่ใช่ภรรยามาตกนรกอยู่กับพฤติกรรมอันชั่วร้าย เขาก็ไม่พร้อมที่จะเริ่มชีวิตนักกฎหมายด้วยคดีอัปยศ

"...ผมคงรับทำคดีให้คุณไม่ได้หรอกครับ"

"ทำไมล่ะคุณทนาย" นายอธิบขมวดคิ้วมุ่น หน้าอูมๆ เหมือนสุกรตกมันยิ่งดูเหมือนหมูสกปรกเข้าไปใหญ่ "กับแค่ฟ้องหย่าให้ผมเพราะเมียผมมีชู้นี่มันยากอะไรตรงไหนเฮอะ"

"มันไม่ยากหรอกครับ ถ้าคุณอธิบจะบอกกับเราอย่างตรงไปตรงมาว่าเรื่องราวที่แท้จริงมันเป็นยังไง ใครนอกใจใครก่อน ใครทำอะไรไว้ แล้วอีกอย่าง...เท่าที่ผมดูรูปถ่าย ผู้ชายคนนี้คงเป็นพนักงานในสถานบริการ เท่ากับภรรยาคุณไปเที่ยว ไม่ได้สวมเขาให้คุณ"

"ทำไมจะไม่ใช่!" นายอธิบตบโต๊ะดังปังหลังอดทนฟังคำพูดที่ไม่ต้องการฟังมานาน

เขาต้องการทนายมาช่วยฟ้องหย่าแล้วแบ่งสมบัติกับภรรยา ไม่ใช่คนที่พูดเหมือนลวงรู้ความจริงบางอย่างที่ซ่อนอยู่ ถูกไล่...เขามีความลับและมันก็ทำให้เขาเกลียดคนที่รู้...หรือทำเป็นรู้

ว้าวสันหลังหะที่ไหนชอบให้กามาบินโฉบใกล้แผลแล้ว ในเมื่อเขาเอาเงินมาให้ เขาย่อมต้องการฟังสิ่งที่ถูกใจ ไม่ใช่...แบบนี้!

"เมียอ้าวะมันไม่ใช่แค่ไปเที่ยว เข้าใจไหม มันเอาไอ้หนุ่มคนนี้ออกไปไหนต่อไหนด้วย มันคงกันแย้อ้าวะ มันชื้อนาฬิกาให้ ให้รถ

ขับ ให้เงินก้อนโต ลือไม่รู้อะไรแล้วพูดออกมาได้ยังไงว่ามันฟ้องหย่าไม่ได้ อี้วะถามเพื่อนมาแล้วว่าถ้ามันยกย่องคนอื่นออกหน้าออกตาขนาดนี้ อี้วะฟ้องหย่าแบ่งสมบัติกันได้ ทำไมลือว่าไม่ได้หา นายที่นี้มันปัญญาอ่อนเหมือนลือหมดหรือเปล่าวะ แทนที่จะก้มหน้าก้มตาทำงานให้ลูกค้า กับแค่ฟ้องหย่าแค่นี้ทำไม่ได้ จะไปทำอะไรกัน!"

ยิ่งที่เสียงนายอริบยิ่งดัง หากวิชญาไม่ลงรู้มาก่อนว่าผู้ชายตรงหน้าเป็นคนแล้ว เขาคงยอมฟังเหตุผล แต่มันไม่ใช่ มันเป็นไอ้บ้า ไอ้หมูอ้วน ไอ้อาชญากรที่ซ่อนตัวอยู่ในสังคมในคราบคนมีเงิน!

เมื่อเช้าเขารีบมาทำงานจนยังไม่ได้กินข้าวเลยไม่รู้หรือ เขาหิวจนจุดเดือดต่ำกว่าปกติ มันคงไม่รู้หรือว่าการหิวมันทุกข์ มันหงุดหงิดแค่ไหน เพราะมันมีข้าวกินและมีเวลาเหลือเพื่อจนสามารถหาเรื่องทำเลวทำชั่ว คนอย่างมันก็เหมือนคุณย่านั่นแหละ มีเงินและมีเวลาเหลือพอจะหาเรื่องให้คนอื่นเดือดร้อน ถือว่ามีเงินก็คิดจะข่มคนอื่น คนอื่นไม่ใช่คน ไม่เห็นใจคนจน มีแต่พ่นคำพูดที่คอยแต่จะทำให้คนอื่นเจ็บช้ำน้ำใจ!

"ที่ผมไม่คิดจะทำคดีฟ้องหย่าให้คุณ เพราะผมไม่อยากเสียค่าโง่มหาศาล" วิชญาตอกกลับเสียงเครียด "เวลาขึ้นศาลฟ้องหย่ากัน คิดหรือว่าฝ่ายนั้นจะไม่จ้างทนาย ลองให้เขาล้วงไส้คุณดูสิ คุณจะรู้ว่าไอ้หน้าอย่างคุณนะจะเอาเก็บไว้ที่เดิมได้ไหม อย่างนี้กะว่าคนอื่นเขาไม่รู้ว่าคุณซ่อนความชั่วไว้แค่ไหน ถ้าอยากให้เรารู้ว่าคุณแบล็กเมลล์ผู้หญิง..."

พูดไม่ทันจบดีก็มีแฟ้มเอกสารสีดำแฟ้มหนึ่งเลื่อนลงมาปิดหน้าเขา ทำเอาวิชญาสะดุ้ง ชะงักคำพูด ครั้นหันขวับไปดูก็พบคนที่ทำให้เขาหุบปากสนิทได้โดยไม่ต้องเอ่ยปากห้ามสักคำเดียวยืนอยู่ด้านหลัง  
อเนชา นพเดชา ทายาทคนโตของบริษัทสำนักกฎหมาย นพเดชา ผู้สุขุม ใจเย็น และมีรอยยิ้มประดับอยู่บนดวงหน้าเข้มคม

เล่มอ

"ต้องขอโทษคุณอธิบด้วยจริงๆ นะครับที่เกิดเรื่องผิดพลาดขึ้น" ผู้มาใหม่เอ่ยอย่างนอบน้อม มีรอยยิ้มอ่อนใจที่เลือกใช้ให้เข้ากับสถานการณ์ "ถ้ายังไงให้ทางเราได้แสดงความจริงใจที่จะขอโทษด้วยการให้ทุนความที่เชี่ยวชาญเรื่องคดีครอบครัวเป็นอันดับหนึ่งของบริษัทมาพูดคุยกับท่านเถอะนะครับ"

"ไม่ต้อง ผมจะกลับแล้ว บริษัทนี้มันอะไรกันวะ เฮงชวยสิ้นดี!"

นายอธิบเก็บรวบรวมหลักฐานรูปถ่ายบนโต๊ะอย่างหัวเสีย ทว่าอเนชากลับไม่มีท่าทีเดือดร้อนกับการที่อาจจะต้องเสียลูกค้าไปต่อหน้าต่อตาเลยสักนิด เพราะเพียงแค่เขาเอ่ยอีกสองประโยค...นายอธิบก็ชะงักก็

"ด้วยเกียรติของบริษัทกฎหมายที่ได้รับความน่าเชื่อถือที่สุดในประเทศ ทางเรายินดีที่จะเก็บความลับของท่านไว้โดยไม่มีวันแพร่พรายต่อเลยนะครับ ไม่อย่างนั้นท่านคงต้องพูดเรื่องในครอบครัวซ้ำๆ กับสำนักกฎหมายอื่นอีก"

ในช่วงเสี้ยววินาทีที่นายอธิบเพิ่งโกรธจนหน้าดำหน้าแดง...เตรียมตัวจะกลับ ทายาทคนโตของนพเดชาที่วิเศษไม่มีใครได้คลุกคลีด้วยกลับสามารถเปลี่ยนใจอีกฝ่ายได้ในพริบตาเดียว

ใช่...นายอธิบเป็นคนมีลึกลับคมใน ย่อมไม่ต้องการให้ใครล่วงรู้ความลับมากไปกว่านี้ ครั้นหนึ่งไปอดีตหนึ่งนายอธิบก็เปลี่ยนท่าที

"ถ้า...มีที่ที่เราจะคุยกันมิดชิดกว่านี้ไหมคุณทนาย"

อเนชาก็โผล่ออก...มีแววปีติและประจบ...อย่างที่ลูกค้าเห็นแล้วต้องปลาบปลื้ม เมื่อลูกค้าเอนเอียง เขาก็รีบหันไปพยักหน้ากับประชาสัมพันธ์สาวและสั่งการด้วยวิธีที่สามารถทำให้ลูกค้ารู้สึกว่าเป็นพระเจ้ามากขึ้นอีก

"คุณใหม่ช่วยเชิญคุณอธิบไปที่ห้องวีไอพีด้วยนะครับ แล้วเรียก

คุณอินไปพบคุณอธิปด่วน จะทำอะไรอยู่ ติดลูกความคนอื่นอยู่ หรือเปล่า ให้ยกเลิกให้หมดแล้วไปพบคุณอธิปภายในสามนาทีก"

"คะคุณเนตร"

"อ้อ แล้วอย่าลืมกาแฟชั้นดีกับของว่างที่ผมได้มาจากญี่ปุ่นด้วย ถ้ายังไงรบกวนท่านนั่งรอทนายความมือดีที่สุดของเราที่ห้องก่อน นะครับ" เขาหันไปทนายอธิปตอนท้ายประโยค

ว่าที่ลูกความที่อารมณ์ดีขึ้นลุกขึ้นยืน "ผมจะได้คุยกับทนายมือ ดีที่สุดของคุณแน่ใช่ไหม"

"แน่นอนครับ ท่านอาจจะต้องตกใจนิดหน่อยนะครับ เพราะ ทนายคนใหม่ของเรายังหนุ่มอยู่เลย เขาจบเกียรตินิยมอันดับหนึ่งจาก มหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงด้านกฎหมายที่สุดในเมืองไทย จบเนติฯ ด้วย คะแนนเป็นอันดับหนึ่ง และตั้งแต่ว่าความมายังไม่เคยแพ้เลย ประวัติ ไม่เคยต่างพร้อย ขอให้วางใจได้ครับ"

"แหม ดูไปดูมาผมว่าคุณน่าจะมือดีที่สุดของบริษัทเสียแล้วมั้ง" นายอธิปตบไหล่เนตรพร้อมหัวเราะเสียงดัง ก่อนจะชำเลืองลงมอง วิชาญที่ยังนั่งหน้าเคาน์เตอร์อยู่เดิม "...แล้วทนายความของคุณคนนี้จะ ไปชุดมาจากไหน"

"เด็กใหม่ครับ อาจจะไฟแรงไปหน่อย คงต้องค่อยๆ หัดกันไป คราวนี้คงได้ประสบการณ์ไปไม่มากก็น้อย แล้วผมจะตักเตือนทำโทษ ให้ นะครับ"

"อ้อ" นายอธิปพยักหน้าแล้วเดินตามแพรไหม ประชาสัมพันธ์ สาวสวยของบริษัท เข้าไปยังห้องกระจกท้ายโถงสำหรับรับรองแขก พิเศษซึ่งมีอยู่สามห้องด้วยกัน

อนเนชามองตามนายอธิปจนลับหายเข้าไปในห้อง ก่อนเดินไปที่ เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เพื่อตักกระดาษชำระอย่างดีที่ใช้เช็ดหน้าได้ ด้วยมาหนึ่งแผ่น... ใช้มันเช็ดตรงจุดที่นายอธิปจับเมื่อครู่แล้วขยำมัน

โยนลงในถังผงหลังเคาน์เตอร์...โดยแพรวไหมซึ่งเพิ่งออกมาจากห้อง  
รับรองพิเศษและวิษณะไม่ทันเห็น

"คุณไหม ช่วยเรียกคุณจิ้นให้ไปพบผมที่ห้องด้วย ส่วนคุณ...  
คุณวิษณะ ตามผมมา ผมมีเรื่องจะคุยด้วยเป็นการส่วนตัว" เขาสั่ง  
แล้วออกตัวเดินนำไปที่บันไดทางขึ้นชั้นสองทันที

วิษณะเฝ้าปากแล้วระบายนหายใจพรวด เพราะนึกรู้ว่าอีกไม่  
กี่นาทีข้างหน้าเขาจะโดนอบรม

ชายหนุ่มหยุดทบทวนจิตใจตัวเองว่านอกจากโมโหหิวแล้ว อะไร  
คือสาเหตุที่ทำให้เขาหมดความอดทน

เรื่องมันคงจะเริ่มตั้งแต่สามเดือนก่อนหน้านี้อีก...ก่อนหน้าที่เขาจะ  
ล้างจนแทบไม่เหลือกำลังใจไว้สู้รบตบมือกับใคร

'ที่ย่าเรียกด้วยะกลับมาเพราะต้องการให้ยะห่มกับหลานสาว  
คุณหญิงทิพย์ หรือไม่กี่แต่งงานเสียเลย เพราะคุณหญิงทิพย์เธอยาก  
มีเหลนไว้ดูแลตั้งแต่ยังอายุไม่มาก ส่วนแม่แรนะ ไม่ได้ป่วยเป็นอะไร  
หรอก'

นางศจิกกล่าวอย่างเนิบนาบหากน้ำเสียงเด็ดขาด ขยับพัดไม้จันทร์  
เล่มงามไล่ร้อนและแทบจะมองหลานชายคนสุดท้ายที่ที่เกิดจากลูกชาย  
คนเดียวของตนด้วยหางตา

วิษณะจำไม่ได้แล้วว่าสีหน้าของตนตอนนั้นเป็นอย่างไร รู้แต่เขา  
โกรธคุณย่าอย่างที่ไม่เคยโกรธใครได้เท่านี้มาก่อน

เขาไม่ใช่หลานทั้งสามคนที่เกิดจากภรรยาคนแรกของพ่อ แต่เป็น  
ลูกชายคนเดียวของนางวราพร เมียรองซึ่งเป็นผู้หญิงธรรมดาและไม่ได้  
รับการยอมรับสถานภาพนานนับสิบปี เขาจึงไม่ใช่เด็กในโอวาทของ  
นางศจิก คุณย่าผู้เป็นประมุขของตระกูลศิลป์สงคราม

ตลอดเวลาที่เกิดและเติบโตขึ้นอยู่ในบ้านหลังเล็กๆ กับแม่เพียง

สองคน วิชัญเคยสงสัยเป็นนักหนาว่าทำไมนายวราธรณ์ หรือพ่อของ เขาถึงมาค้างที่บ้านได้เพียงวันเดียวของสัปดาห์คือวันเสาร์ แต่เมื่ออายุ ได้แก่ขวบ วิชัญก็เริ่มเข้าใจว่าสถานภาพของตนกับแม่เป็นอย่างไร

ไม่ใช่เสียหน่อย...เพราะตอนที่พ่อดีมีเขานั้น ภรรยาคนแรกของพ่อ ได้เสียไปแล้วถึงสามปี กระนั้นมันก็ไม่ได้ช่วยให้รู้สึกดีขึ้น เพราะนาง วราพรก้าวจากตำแหน่งเมียเก็บไปเป็นภรรยาคนที่สองเข้ามา

สาเหตุนะหรือ...วิชัญไม่อยากจะระลึกถึงมันให้เจ็บช้ำว่าเป็น เพราะแม่เป็นผู้หญิงธรรมดา ฐานะค่อนข้างยากจน ไม่ได้มีฐานะสายเลือด มาจากชนชั้นสูง ประกอบกับพ่อดีมีลูกอยู่แล้วถึงสามคน ทั้งหญิง ทั้งชายครบถ้วน นางศศิจึงเฉยเมยต่อการคงอยู่ของเขากับแม่นานถึง ลิบเอ็ดปี

เมื่อถึงวันที่นางศศิยอมอ่อนข้อให้สาวชาวบ้านกับลูกชายเข้าไป ร่วมตระกูล วิชัญก็ฉลาดพอจะหุบปาก ไม่ต่อต้านการเข้ามาอยู่ใน เคหาสน์ของคุณย่า เพราะเห็นแก่แม่ที่ต้องตากหน้าตกเป็นขี้ปากของ เพื่อนร่วมงานและครอบครัวในต่างจังหวัด เรื่องที่ไม่มีงานแต่งงาน อย่างถูกต้องตามประเพณี แต่เขายังเป็นคนอยู่ ไม่ใช่สัตว์เลี้ยงที่คุณย่า จะจับคู่ผสมพันธุ์กับใครก็ได้ตามใจชอบ

‘ผมไม่หมั่นไม่แต่งอะไรทั้งนั้นล่ะครับคุณย่า’

คิ้วของนางศศิขยับเข้าหากันนิดๆ ส่งผลให้ใบหน้าที่ปกติเคร่งขรึม อยู่แล้วยิ่งดู

สมาชิกของครอบครัวหลักที่มารวมตัวกันในห้องรับแขกใหญ่โต อลังการของตระกูลคิลป์สงครามพากันเงยบึ้ง ไม่เว้นแม้แต่บรรดา สะใภ้กับเขยที่ยอมให้ผู้ใหญ่จับคลุมถุงชน ทุกคนที่นั่นล้วนยอมรับว่า นางศศิเป็นคนกุมอำนาจของบ้าน...คือกฎ ภาพของคุณย่าในชุดเสื้อ ลูโก้กับผ้าชิ้นใหม่ไทยชั้นเลิศและอากัปกิริยาชอบสั่งเป็นภาพเงาของสมาชิกในครอบครัว พี่ๆ ของเขาทุกคน...ทั้งพี่ชายคนโตและพี่สาว



รองลงมาอีกสองคน ผู้ได้รับการอบรมมาด้วยฝีมือคุณย่าตั้งแต่เกิด...ก็ไม่กล้าเถียง

ทุกคนยอมอยู่ในโอวาทของคุณย่าเป็นอันดี เชื่อฟังถึงขนาดที่ยอมให้ผู้ใหญ่เลือกคู่ครองให้และออกเรือนแต่งงานกันไปหมด จะเหลือก็เพียงเขาที่ซ่อนความไม่ศรัทธาในระบบครอบครัวของนางศลีไว้ได้อย่างมิดชิดและดีนรณสอบชิงทุนไปเรียนกฎหมายที่อังกฤษ

แน่นอนว่าคุณย่าย่อมต้องยอมให้เขาไป เพราะการได้ชื่อว่ามีหลานชายสอบชิงทุนเรียนต่างประเทศได้สักคนเป็นเรื่องที่สามารถนำไปคุยฟุ้งได้ทั่วราชอาณาจักร แต่เรื่องต่อจากนั้นมีความเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยตามแต่คุณย่าจะไปสมาคมกับใครมา

หลังอวดใครต่อใครไปแล้วจนชุ่มปอด นางศลิจึงบอกให้เขาสะละสิทธิ์รับทุนหลวงด้วยเหตุผลง่ายๆ ว่า

‘เรามีเงิน ให้คนที่เขาไม่มีรับทุนไปดีกว่า เอาอย่างที่ย่าบอกนี้แหละ คนเขาจะได้ยกย่องว่าบ้านเราใจกว้างอีกอย่าง’

วิษณุอยากค้านแต่จะทำอะไรได้ ในเมื่อตอนนั้นเขายังไม่แข็งแรงพอจะบิน

วิษณุยอมรับความปรานีของคุณย่าและไป...พร้อมความตั้งใจว่าจะหาเหตุอยู่ต่างประเทศต่อให้นานที่สุดโดยอ้างว่าจะหางานทำ มิใช่ที่คุณย่าจะออกคำสั่งให้กลับเมืองไทยผ่านโทรศัพท์ทางไกล เขาก็บ้ายเบียง เรียนจบแล้วก็หางานทำเป็นผู้ช่วยอาจารย์ กระทั่งคุณย่ายกความเป็นความตายของแม่เขามาเป็นเครื่องมือเรียกให้เขากลับมาได้ในที่สุด

กลับมา...เพื่อจะบอกให้เขาแต่งงานและ ‘ทำเหลนทำหลาน’ ให้ ยัยคุณหญิงทิพย์อะไรนั่นไว้ดูเล่น...อย่างนั้นหรือ

วิษณุจำได้ว่าวันนั้นโกรธมาก...โกรธเป็นที่สุด ที่เคยเก็บซ่อนความคิด ไม่เคยเปิดเผยให้ใครรู้ ก็โพล่งออกไปอย่างเดือดดาล

‘แต่ลูกของคุณไก่ คุณจ๋า คุณหญิง คุณยายยังไม่พออีกหรือครับ เด็กไม่ใช่หมานะครับ จะได้อายกมีไว้ดูเล่นเยอะๆ’

เมื่อเขาโพล่งสิ่งที่เก็บกดไว้ในใจตลอดชีวิตออกไปให้โลกรู้ นางศจีแสดงความไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง เม้มปากแน่น ถลึงตาดู

นางศจีเสียสามปีตั้งแต่ยังสาวด้วยเหตุที่เขาดิตตามเจ้านายเชื้อเจ้าเข้าป่าไปแล้วพบอันตรายจากสัตว์ร้าย จึงพลีชีพเพื่อเจ้านายจนเป็นเหตุให้ครอบครัวได้รับความเมตตาอย่างใหญ่หลวง หลังจากนั้นผู้หญิงตัวคนเดียวก็อดทนเลี้ยงลูกชายและลูกสาวอย่างละคนด้วยมรดกของสามีตระกูลดี จนทรัพย์สิ้นกองเงยขึ้นอีกหลายร้อยเท่าตัวฐานะของศิลป์สงครามขณะนี้คือมหาเศรษฐีติดอันดับต้นๆ ของประเทศโดยเป็นประเภท ‘รวยแบบไม่แสดงตัว’

ความเจริญก้าวหน้าของศิลป์สงครามเป็นความภาคภูมิใจและเกียรติยศของนางศจี นางจึงยึดมั่นว่าวิธีการดำเนินชีวิตที่เข้มงวดคือเรื่องที่ถูกที่สุดจนนำมาฝังใส่หัวหลานทั้งสี่คน สามคนยอมเชื่อ แต่งงานมีเหลนแดงๆ ำให้นางได้ชื่นชมแล้ว นางจึงยอมให้เขยกับสะใภ้ซึ่งล้วนเป็นคนไทยเชื้อสายจีนที่มีเงินและเก่งเรื่องธุรกิจเข้ามาร่วมตระกูลยอมให้มีอำนาจในการบริหารกิจการต่างๆ ของศิลป์สงคราม ในขณะที่วิษณะเป็นกบฏ...กบฏแขนด้านที่ทำได้เพียงต่อต้านอย่างเงิบๆ ไม่มีปัญญาเคลื่อนไหวในประเทศของนางศจี

‘ก็ตามใจ ฉันจะคิดเสียว่าที่ส่งเสียให้ไปเรียนถึงเมืองนอก เมืองนานนั้นไม่ได้ช่วยให้คนเราคิดอะไรเป็น ทางที่ผู้ใหญ่เกลียดให้เดินสบายๆ ไม่ชอบ ถ้าชอบเดินลำบากก็เชิฐู ทั้งบัตรเครดิตทั้งบัตรอะไรต่อมิอะไรไว้ด้วยแล้วออกไปแต่ตัว’

ไม่ใช่เพราะเขาเลือดร้อนหรืออารมณ์ร้าย วิษณะรู้จักเก็บอารมณ์รู้จักอดทนมาตั้งแต่เด็ก แต่อย่าลืมน่าคนเรามีการเติบโต การได้ออกไปบินไกลถึงอังกฤษ ได้เห็นโลกกว้างขึ้น ทำให้เขายังเห็นว่าวิธีคิดของ